

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Licinius clanculum persequutionem molitur, episcopis in Amasia, quae
Ponti pars est trucidatis. Cap. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EIVSDEM EV- SEBII COGNOMENTO

PAMPHILI, EPISCOPI CAE-
sariæ Palæstinæ, De vita san-
ctissimi Imperatoris Con-
stantini, Liber
secundus.

*Licinius clanculum persecutionem molitur, episcopis in
Amasia, quæ Ponti pars est trucidatis.*

CAP. I.

Ste, quem diximus, Licinius in eun-
dem cum illis gurgitem, qui cum
deo bellum gessissent, præceps de-
iectus est: & quorum internecio-
nes impietatis causa ipsis illatas, o-
culis aspexisset, eorum exemplum
ad suam perniciem cōsecutus, per-
secutionem contra Christianos,

tanquam quoddam ignis incendium iam pridem extin-
ctum, de integro exuscitavit: grauiore flamma ab ipso,
quàm à superioribus tyrannis accensa. Atque velut bel-
lua quædam immanis, aut serpens tortuosus in se conuo-
lutus furorem, & minas quasi cum deo bellaturus, anhe-
lans, nondum apertè quidem, (Constantinum enim ad-
modum extimescebat) contra dei ecclesias ipsius impe-
rio subiectas dimicare ausus est: Sed clàm apud se male-
volentia occultans venenum, clandestinas insidias se-
paratim contra episcopos comparavit. Nam per vete-
ratorias molitiones magistratuû, qui prouinciis præfue-
runt, spectatissimos quosq; inter ipsos & medio tollen-
dos curavit. Quin cædis modus in eos institutus, pere-

Hh 5

grinus

EVSEBII DE VITA

grinus quidam erat, Cuiusmodi non aliquando cogni-
tum fuisse arbitror. Quæ enim fuere ab eo in Amasia
ponti patrata, extra omnem crudelitatis modum longe
enagata sunt.

Ecclesie derutæ, & episcopi disterpti.

CAP. II.

IN quo loco nonnullæ ecclesiæ quæ fuissent etiam
ante euersæ, iam secundo è sublime ad solum vsque
prostratæ. Aliæ autem à prouinciarum præfectis oc-
clusæ, ne quisquam eorum qui eas frequentare consue-
uerant, eo ad cõuentus agendos accederet, neue cultus
Deo debitos impertiret. Nam qui ista mandauerat, non
existimauit, preces illic pro se fieri, vtpote quem mala
conscientia in eam opinionem induxisset. Sed pro con-
stantini salute, nos omnia pietatis officia exequi, & deum
assiduè pro eo orationibus placare pro certo persuasum
habuit. Illius autem essentatores, & qui ei egregie blan-
diri in animum induxerant illustrissimos ecclesiarû præ-
sides (inde enim se impio tyranno rem gratissimam fa-
cturos arbitrati sunt) capitis supplicio multarunt. Itaq;
qui in fontes erant, perinde atque hi, qui cæde & sangui-
ne manus suas inquinassent, sine causa ad locum supplicij
abducti sunt, & graui pena affecti. Iam verò, quidam no-
uum mortis genus subierunt, corpore in multas particu-
las ense minutatim dissecto. Ac post istud crudele sup-
plicium, & omni scelere in tragædiis audito magis hor-
rendum, in profundos maris gurgites piscibus vorandi
proiecti sunt. Pii viri post hæc, sicut paulò ante accide-
rat aufogere, famuli Dei in agros rursus, & solitudines
se abdere ceperunt. Vbi ista hoc modo succedunt Ty-
ranno ex sententia, de cetero contra omnes persecutio-
nẽ excitare in animũ inducit. In qua re certe fuisset voti
compos, & nihil ei fuisset impedimento, quò minus in
opere instituto processisset, nisi Deus, qui suorum ser-
uorum propugnator, vti quod futurum erat, præuerte-
ret, famulum suum. Constantinum, tanquam lumen il-
lustre in tenebris & nocte obscurissima incensum, in ea
loca,